

դրեցեալ բանք ոմանք զորս ոչ ընդունիմք մեր
 Հայքս. պատասխանեմ առ այս ստորասպէս թէ
 յերանի գրանի մի ինչ է հարեւոց շրտ եկեղեցի մեր
 ոչ ընդունի. սակայն ուր դիցուք շրտերն շրտ
 ընդունի: Աստանօր հարցանեմ սիրելու թեան ձե-
 րում թէ վասն միոյ փոքեր ճիւղոյ շորացելոյ,
 պարտ է զբոլոր պողաւէտ ծառն արմատախել. եւ
 յաղաքս միոյ մարգարտոյ փոսցելոյ. ճա՛հ է զբոլոր
 շարանս գեղափայլ մարգարտաց ի յաղբիւսսցրուել
 եւ վասն միոյ կամ երկուց բանից անընտանեկաց,
 պատշաճ իցէ զբոլոր մեծագոյն մատեանն ոչ ըն-
 դունել: Ո՛չ ապաքէն զբազում անասելի հեր-
 ձուածս գտանեմք (?) ի դրեանս Արիստոտելի եւ
 Պորփիրի (որ նախապէս քրիստոնեայ էր եւ յետոյ
 ուրացաւ:) Սակայն Անյաղթ փիլիսոփայն Գաւիթ
 թարգմանեաց գնոսա ի մերս բարբառ, հայելով
 մանաւանդ ի մեծամեծ օգտութիւնս նոցին՝ քան
 ի վնասս: Ձի ելի մեղոսն նորելով է վերայ դասնա-
 գոյն ծաղկանց ոմանց, կարեն արդարանել է նոցանէ
 զմերս անոշահամս, ուրտն եւս առաւել պարտին
 մարդիկ առնել զբոլորս շոյս պարկանաւոր բանակա-
 նոսնեան: Յիրաւի տամ քեզ զխրատն այն, զոր
 յառնէ ումեմնէ զգօնականէ ոգեցեայն է. մի հայեր
 թէ յումմէ կամ յորոյ իցէ շարագրեցեալն. քանզի
 կարի բազում գործիք գտանին յամենասուրբ
 Հոգւոյն շնորհացն: Եւ մանաւանդ, որովհետեւ ըստ
 ախորժակի նոցին, ո՛ր ամենցս յաւեոս տեղեկանամք գրոց
 նոցին, այնտեղցս ավաղես եւ արեւբար կարեմտ պա-
 տախանարել ընդդիմարեալ առարկոսնեանց նոցին.
 Իբր թէ զինուք նոցին, ընդ նոսա քաջակնիմք.
 ո՛հ ո՛հ ասեմ վերջապէս, բեւեցս անգամ երանո-
 թիւն համարեալ լինել ինչ ելի տեսանիցելի զմեռայն
 գրեանս Յոնաց, Ասորոց եւ Լարինացոց թարգ-
 մանեցեալ է հայկական շրոյց: Եւ ո՛չ ապաքէն ամե-
 նայն աստուածաշունչ դրեանքն մեր թէ Հինն եւ
 կամ թէ Նորն՝ յայլ լեզուէ ամանցեալ է ի մերս: